

24) BRUNOT, *La Pensée et La Langue* is bij mijn weten de eenige nieuwere grammaticus, die een afzonderlijke functie van het onbepaalde als onbepaald maken, of -laten in de taal kent. Liv. V: Indétermination et détermination, Ch. V, pg. 139: Moyens d'indéterminer les noms. Men kan overigens juist bij BRUNOT zien, hoe moeilijk het is, de omkeering te voltrekken, die hij zich voorneemt: in plaats van de orde der taalverschijnselen de orde van het uit te drukkene volgen. Bij moyens d'indéterminer les noms zegt BRUNOT: ils ne sont pas très nombreux. Echter wordt van middelen om *andere* rededeelen onbepaald te maken in het geheel niet gesproken. Dat mogelijke beteekenisverbindingen voorafgaan aan hun voorkomende gevallen in de taal, kan pas blijken, als zij ook eens ontwikkeld werden zonder dat een equivalent in de taal te vinden is. BRUNOT staat halverwege tusschen het empirisme, dat de taalverschijnselen voorop laat gaan en dat bijv. ook door HJELMSLEV gedeeld wordt en een apriorisme als van MARTY en HUSSERL, dat voorgeeft toegang te hebben tot de beteekenissamenhangen, onafhankelijk van hun aanwezigheid in de taal.

25) Hef 2, pg. 243—260.

D.FOKKINGA, De praedicatieve plaatsing van het adjectief bij Lucianus, Diss. V. U. 1928, pg. 3—19.

